

Om rumindustriens muligheder. Astronaut Andreas Mogensen, EIR-interview.

EIR-videointerview med astronaut Andreas Mogensen efter konferencen på Christiansborg, om rumindustriens muligheder, 2. maj 2016

EIR: Hvordan ser du samarbejdet med Kina, og deres ambitiøse program?

Mogensen: Vi samarbejder også med Kina hos ESA; de bliver en vigtig samarbejdspartner i fremtiden. De er så bare ikke i dag en del af samarbejdet bag Rumstationen. Men vi håber da på, i hvert fald fra europæisk side, at få etableret et samarbejde, og jeg også, at der er en god chance for, at vi en dag ser en europæisk astronaut ombord på den næste, kinesiske rumstation. Hør mere.

Se også:

Optagelser fra konferencen på Christiansborg den 2. maj 2016, om rumindustriens muligheder, inkl. astronaut Andreas Mogensen

Obamas CIA direktør til New York: Glem alt om retfærdighed for angrebene 11. september

Obama-administrationens beslutning søndag om at kritisere Kongressens rapport om 11. september og dens 28 sideres sektion om Saudi Arabiens medvirken i anslagene, kan få en omgående boomerang-effekt mod Obama selv. Spørgsmålet om meddelagtighed i uhyrlige terrorforbrydelser er involveret; og ligeså er spørgsmålet om at forhindre Obamas britiske/saudiske krigspolitik i at udløse global termonuklear krig.

Obama har – ligesom hans forgænger George W. Bush – holdt disse 28 sider hemmelige i otte år mere, og arrogant ignoreret og modsat sig et ønske fra ofrene og de overlevende fra 11. september, om at få dem frigivet.

CIA direktør John Brennans fremtræden i "Møde med Pressen" søndag, hvor han hævdede at bevismaterialet i de 28 sider er usandt, og modsatte sig at frigive dem, optrapper Obamas forræderiske dækken over Saudi Arabiens forbrydelser d. 11. september.

I næsten en måned, efter tidligere senator Bob Graham i programmet "60 minutter" påviste hvor isoleret det Hvide Hus er i at lægge skjul på bevismaterialet – idet man bruger FBI til at intimidere dem, der indsamler og undersøger det – har der været en større debat i de politiske institutioner og medier overalt i USA.

Men spørgsmålet er blevet virkeligt varmt i New York City, hvor Lyndon LaRouches "Manhattan Projekt" har mobiliseret en by, hvis befolkning stadig ønsker retfærdighed ved at få sandheden om 11. september offentliggjort.

Frigivelse af de 28 sider og andet skjult dokumentarisk bevismateriale om 11. september kunne tillige i en bredere

forstand slippe retfærdigheden løs. Det kunne betyde retsforfølgelse af Obama og Bush for forsætlig undertrykkelse af beviserne for, hvem der virkeligt myrdede 3000 amerikanere, og skræmte millioner af andre til at indvillige i katastrofale krige og vidtstrakte nye FBI beføjelser.

Da CIA direktør Brennan i søndags sagde "Nej", burde de forskellige balloner, som det Hvide Hus har sendt op vedrørende review af de 28 sider med henblik på "snarlig" frigivelse, være punkteret. Sandheden vil ikke komme ud på denne måde, med retfærdighed til følge. Obama må fjernes fra embedet, ved en rigsretssag, med henblik på yderligere retsforfølgelse ved domstolene for forræderi. Det er hvad LaRouches "Manhattan Projekt" mobiliserer for, og på den måde kan der sættes en stopper for hemmeligholdelsen af de 28 sider af Kongressens undersøgelse, sammen med Saudiernes straffrihed for deres forbrydelser.

Men det giver os også chancen for retfærdighed i en endnu bredere forstand: Forbrydelserne inkluderer (fortsat) at starte krige for at erstatte stabile regeringer med kaos, og (fortsat) – til denne dag – at støtte islamistiske jihadgrupper. Særligt siden attentatet på den Libyske leder Gadaffi i 2011 har det stået klart for os, at målet i sidste instans for disse krige er Rusland og Kina.

Ultimativt har planlæggerne været den britiske imperialistiske finansmagt, der søger at destruere Kina/Indien/Rusland-alternativet til dets kollaps. Obama og Saudierne har udført arbejdet.

Obama har optrappet provokationenerne til krig med Rusland, Kina eller begge, en krig, der kun kan være termonuklear og total. At tvinge ham ud nu standser kursen mod krigskonfrontation, der kun kan ende med destruktion af civilisationerne.

Deltag i mobiliseringen for retfærdigheden.

Optagelser fra konferencen på Christiansborg den 2. maj 2016 om Rumindustriens muligheder inkl. astronaut Andreas Mogensen

Schiller Instituttets optagelse.

Se også EIR's og Schiller Instituttets kort interview med Andreas Mogensen efter konferencen. (kommer senere)

1. del:

2. del:

Program:

Ordstyrer: Helge Sander

15.00 MF Orla Hav byder velkommen

15.03 praktiske forhold ved ordstyrer Helge Sander

15.05 rumlovens perspektiver. Ulla Tørnæs.

15.13 Andreas Mogensen præsenteres

15.15 indlæg under overskriften "de industrielle muligheder indenfor rumfart".

15.25 Niels Buus, Gomspace Aalborg.

15.30 Peter Sloth, kontoret for Rum, uddannelses- og forskningsministeriet.

15.35 Charlotte Rønhof, Dansk Industri (erstattet af en anden fra DI)

15.30 Torben Andersen Lindhardt, Dansk Metal.

15.45 Morten Bødskov, MF Socialdemokraterne, formand for Erhvervsudvalget

15.50 Jakob Engel-Schmidt, MF Venstre, i Uddannelses- og Forskningsudvalget

15.55 der indsamles spørgsmål til Andreas Mogensen.

16.00 Andreas Mogensen besvarer indsamlede spørgsmål stillede af Helge Sander.

NATO's nye »Operation Barbarossa«: Hvad har det tyske forsvar mistet i Litauen? af Helga Zepp-LaRouche

30. april 2016 – Betragter man NATO's forskellige aktiviteter over for Rusland såvel som de amerikanske styrkers over for Kina, så får man et billede af en politik, der er lagt an på indkredsning og provokation, og som i sidste ende egentlig kun kan munde ud i den store katastrofe. At lige netop den tyske regering nu vil udstationere tyske soldater som en del af

NATO's tusinde mand store bataljon i Litauen – 71 år efter Hitlers tilintetgørende nederlag under hans vanvittige felttog mod Sovjetunionen – det er en skandale.

Efter at præsident Obama allerede inden sit sidste besøg i Hannover havde tilkendegivet, at han ville kræve et større militært engagement og større økonomiske bidrag fra Tysklands side, havde forbundskansler Merkel intet bedre at tage sig til end »bag lukkede døre« at forsikre Storbritanniens, Frankrigs og Italiens regeringschefer på det såkaldte minitopmøde med præsident Obama i Hannover, at det tyske militær nok skulle bidrage til NATO's fortsatte østeksponering. Endegyldigt skal denne mission med skiftende, kort udstationeret mandskab vedtages på det kommende NATO-topmøde i Warszawa i begyndelsen af juli, hvor en hel række yderligere offensive forholdsregler ligeledes skal sættes i gang mod Rusland.

På sikkerhedskonferencen i Moskva, der lige har fundet sted, advarede den russiske NATO-gesandt Alexander Grusjko om konsekvenserne af NATO's konfrontationspolitik på dennes østflanke som for eksempel den såkaldte permanente tropperotation (hvoraf de tyske tropper kun skal udgøre en del), den fortsatte udstationering af tunge våbensystemer i forskellige østeuropæiske stater, uafbrudte manøvrer, vedvarende overvågning af luftrummet, og forstærkning af flådeenhederne i Østersøen og Sortehavet. Under den sidste episode i Østersøen, hvor russiske kampfly fløj hen mod amerikanske krigsskibe, der befandt sig godt 120 km fra den russiske enklave Kaliningrads kyst, påberåbte man sig fra amerikansk side den såkaldte »anti access/area denial« (A2AD) og hævdede, at Rusland forhindrer den frie adgang til militær hjælp til De baltiske Lande – hvor det i virkeligheden drejede sig om at stille spørgsmål ved Ruslands ret til at forsvare sig selv i umiddelbar nærhed af sine egne grænser.

Noget andet, der forberedes, er militære brigader, der skal sammensættes af tropper fra Bulgarien, Rumænien, Ukraine såvel som Litauen og Polen. Også udbygningen af det amerikanske raketforsvarssystem i Østeuropa fortsætter uforstyrret, selv om enhver begrundelse om, at dette forsvarssystem skal tjene

som værn mod iranske raketter, er faldet bort med »P5+1«-aftalen med Iran. Det er nu helt klart, at det skal tjene til at udslette Ruslands mulighed for gengældelsesangreb.

Det kan kun forklares som et eksempel på kollektiv lammelse og hukommelsestab, at så godt som ingen i Tyskland stiller det spørgsmål, hvorfor Obamaadministrationen i de kommende år vil give en billion dollars (!) til at modernisere det samlede amerikanske kernevåbenarsenal – indbefattet de i Tyskland udstationerede taktiske kernevåben B61-12 – for (sammen med stealth-fly) at gøre det mere »indsatseegnet«, sådan som det for nylig fastsloges under en høring i det amerikanske senat af fru senator Feinstein. Alt dette finder stadig sted i et miljø, som militæranalytikere som Ted Postol eller Hans Kristensen betegner som farligere end højdepunktet af den kolde krig, altså Kubakrisen, hvilket fik personligheder som Mikhail Gorbatsjov og den afdøde Helmut Schmidt til for ikke særligt lang tid siden til at advare mod en tredje verdenskrig.

Denne gang går fru Merkels og de karrieresyge militærpersoners imødekommende, vasalagtige troskab for vidt. Tysklands øgede deltagelse i NATO's indkredsningstrategi over for Rusland, hvor NATO rykker helt frem til Ruslands grænser, og ikke omvendt – den russiske udenrigsminister Lavrov talte om et »beskidt forsøg på at stille sandheden på hovedet« – , sætter selve Tysklands eksistens på spil, idet der intet vil blive tilbage af landet eller dets indbyggere, dersom en atomkrig virkelig finder sted. Og ingen kan overbevise os om, at fru Merkel, fru von der Leyen (den tyske forsvarsminister) og forsvarsledelsen overhovedet intet skulle vide om dette.

Oven i NATO-operationerne mod Rusland kommer de amerikanske stridskræfters ligeledes eskalerende provokationer over for Kina – hvor USA slår på »den frie sejlret i havet« i Det sydkinesiske Hav, selv om Kina ikke en eneste gang har forhindret denne – de hermed begrundede krænkende overflyvninger af det kinesiske territorium, de omstridte øer

og rev, forsøget på at udnytte krisen omkring Nordkorea til at udstationere det mod Kina og Rusland vendte THAAD-raketsystem i Sydkorea, og udsendelsen af yderligere 250 amerikanske specialtropper i Syrien uden tilladelse fra den syriske regering, uden mandat fra FNs sikkerhedsråd og uden den nødvendige bemyndigelse fra den amerikanske kongres, sådan som den amerikanske forfatning kræver det.

Alt dette er elementer af en yderst risikabel politik. Er den lagt an på at lokke Rusland og Kina i en fælde for at fremprovokere reaktioner, der så kan bruges som påskud for stort anlagte straffeaktioner? Drejer det sig om opmarch for et førsteangreb, der svarer til de forskellige doktriner såsom Prompt Global Strike eller Air-Sea Battle? Tror man virkelig i fuldt alvor, at udgifterne til en ny oprustningsspiral i kombination med farverevolutioner vil fremkalde regimeskift i Moskva og Beijing, fordi landenes befolkninger vil rejse sig mod Putin og Xi Jinping? Alle disse varianter er vanvittige. I alle tilfælde risikerer man at udslette menneskeheden i en verdensomspændende, termoneukleær krig.

Problemet er hveken Rusland eller Kina, men den neoliberale finanspolitik, der ligger til grund for en indbildt nødvendighed af at udvide den transatlantiske imperialistiske politik. Fastholdelsen af denne politik er i sidste ende grunden til, at der ikke er nogen, der taler om »årsager« til den flygtningekrise, der er resultatet af de på løgne begrundede krige i Sydvestasien, og af den politik, der har nægtet Afrika udvikling på grund af Den internationale Valutafonds berygtede kreditbetingelser. Det var denne politik, der åbnede en uudholdelig afgrund mellem rig og fattig i mange dele af verden, og som synes rede til at ofre alt til gavn for få og på manges bekostning på højrisikospekulationens alter. Og netop denne politik er håbløst bankerot, sådan som de lige så afsindige debatter om »helikopter-penge« demonstrerer.

Bare tanken om, at vi her 71 år efter det fuldstændige

nederlag for nationalsocialisterne, der bragte uendelige lidelser over den russiske befolkning såvel som mange andre lande – ikke mindst vort eget – atter kan deltage i en »Operation Barbarossa« mod Rusland, må tilbagevises med fuldt eftertryk, også i praksis. Når alle de for tiden planlagte optrapninger, indbefattet Ukraines og Georgiens tilbudte medlemskab som »associerede partnere« til NATO, hvilket Rusland for længst har betegnet som en rød linje – når det mulige NATO-medlemskab for Finland og Sverige og udsendelsen af enheder fra det tyske forsvar til Litauen besluttet på det kommende NATO-topmøde, så befinder vi os sandsynligvis på den direkte vej til Helvede.

Vi må benytte de to resterende måneder til at fremføre et alternativ, og et sådant er »Win-win«-samarbejdet med Rusland og Kina, uden hvilket intet af de problemer, der truer vor eksistens – krigsfaren, det truende finanskrak, flygtningekrisen eller terrorismen – vil kunne løses. Og vi kan ikke gøre det sande Amerika nogen større tjeneste end ved at stå fast på dette samarbejde.

Der er en udvej: Vi må sammen med Rusland, Kina og Indien udbygge Den nye Silkevej for at fremkalde en økonomisk opbygning af Sydvestasien og Afrika og for at genopbygge vor egen produktive økonomi; og vi må gøre det klart for Amerika, at vi ikke er rede til at begå selvmord for at opretholde et imperium, der for længst har forstrakt sig ved sin egen opførsel. Derimod indtager George Washingtons, Alexander Hamiltons, Abraham Lincolns, Franklin D. Roosevelts og John F. Kennedys Amerika en æresplads inden for den samlede menneskehed.

Ambassadør Taksøe-Jensen svarer på Schiller Instituttets spørgsmål under præsentationen på Københavns Universitet om sin udredning af dansk udenrigspolitik

(Desværre kom videobilledet ikke frem p.g.a. en teknisk fejl, men der er lyd.)

Ambassadør Peter Taksøe-Jensen præsenterede sin udredning af dansk udenrigspolitik på Københavns Universitet den 2. maj 2016. Schiller Instituttet stillede et spørgsmål, om at i stedet for at betragte Rusland som værende på den anden side, at vi burde samarbejde med Rusland og Kina, om at forlænge Silkeven til Mellemosten og Afrika, som en måde at forhindre terror, flygtninge, og en ustabil område. Ambassadør Taksøe-Jensen svarede således:

Jeg synes ikke – det er svært at ikke være glade for, at der er ført en fast politik overfor Rusland, når Rusland har besluttet sig for at ændre den europæiske sikkerhedsordning. Så at slå ind på et samarbejdspolitik nu, det vil ikke føre frem til, tror jeg, at vi vil få et mere sikkert eller stabil Europa end den politik vi har ført både i NATO og EU, og hvor Danmark har bakket fuldt op om det.

Men idéen om at prøve at udbrede vores samarbejde med Kina, og prøve at bygge økonomiske udvikling, og opbygge Silkevejen, det synes jeg bestemt giver mening, fordi hvis vi kikker på

hvad der har bragt flest mennesker ud af fattigdommen, så har det været økonomisk vækst, og det synes jeg da er noget vi kan bidrage med, som en del af vores formål. Det har også den positive afledte effekt at det også er [på denne måde] at vi bekæmper fattigdom.

Obama lancerer to krige mere – fjern ham nu eller imødeses global krig.

Den falskstemplede "enhedsregering" i Libyen under premierminister Fayed al-Sarraj har udført dens berammede opgave. Til trods for det faktum, at ingen af de to store politiske blokke i Libyen støtter ham, er han blevet installeret og anerkendt af de vestlige nationer, og har nu, som det var planlagt, opfordret den italienske premierminister Renzi til, at Europa "tilvejebringer beskyttelse for oliefelterne." Denne opfordring kom blot timer efter, at Obama mødtes med de fallerede europæiske ledere (Cameron, Merkel, Hollande og Renzi) i mandags, d. 25. april. Som planlagt brugte Obama den gennem-uredelige appel om en invasionsstyrke fra den bedrageriske premierminister Sarraj til at forlange, at NATO reagerer på opfordringen. Nu forberedes tropper til at blive flyttet ind i Libyen til anden fase af Obamas massakre på libyere.

Skønt Syrien næppe kan kaldes en "ny" krig – Obama har trods alt i 5 år støttet Saudi-finansierede terrorister i at hjælpe ham med at udføre et statskup mod Bashar al-Assads legitime regering – har Obama nu forvandlet krigen til en officiel amerikansk invasion, og annonceret at 250 amerikanske specialtropper sendes til landet, for at slutte sig til de 50,

der allerede er der. Tre hundrede u-inviterede udenlandske tropper sendt til et land, af en præsident, der er optaget af at dræbe statsoverhovedet, kan kun kaldes for en invasion. Samtidig har den Saudi-kontrollerede opposition trukket sig ud af fredsforhandlingerne i Geneve, lanceret militære operationer i Aleppo, og truer med helt at bryde våbenhvilen. Dette kommer samtidigt med, at Obama vil placere verdens mest destruktive militærstyrker lige op til de Russiske grænser i Europa under det utroligt absurde påskud, at Rusland planlægger en invasion af de baltiske lande, eller sågar Vesteuropa.

Obamas handlinger i Sydvestasien og Europa har placeret USA i en direkte 'face-to-face' konfrontation med Rusland, og præsident Putin. Hvis Obamas morderiske raseren ikke stoppes omgående, vil han have held med at lancere krig over hele planeten.

Grundlaget for Obamas omgående fjernelse fra embedet er nu på forsiderne over hele USA og meget af verden – han er direkte ansvarlig for at dække over det Saudiske ansvar for terroristangrebene på USA 11. september, der dræbte næsten 3000 borgere i New York City og andre. Faktisk kom Obamas annoncering af de to nye krige blot timer efter hans indsmigrende fedteri for den engelske Dronning, og før det tilsvarende fedteri for Kongen af Saudi-Arabien, der selv er en marionet for det britiske monarki. Ordrene blev overgivet til det britiske imperiums stråmand, og deres loyale tjener fulgte instruktionerne til punkt og prikke.

Lyndon LaRouche, som over de seneste 18 måneder har mobiliseret New York Citys indbyggere gennem klassisk musik, videnskab, politisk realitet, og en kalden til kamp i et projekt han kalder Manhattan Projektet, sagde i dag, at forsøget på at dække over den britisk/saudiske rolle i 11. september angrebet ikke længere vil blive tolereret af den amerikanske befolkning – specielt newyorkere – som forlanger at få sandheden om 11. september, og om hvorfor 14 års "krig mod terror" under Bush og Obama ikke kun har forfejlet at besejre terrorisme, men faktisk har placeret USA på

terroristernes side!

"Jeg kender temperamentet hos folk i New York City," sagde LaRouche. "De vil givet forsage enhver, der fortsat prøver at dække over de saudiske terrorister." Han opfordrede amerikanerne til at være barske, og insistere på, at Obama i sig selv er en forbrydelse mod verden, og at en holden hånd over hans forbrydelser er forræderisk, fordi det hastigt bringer os frem til global termonuklear krig. Mange ledende amerikanere, inklusiv mange højtrangerende officerer i det amerikanske militær, og et flertal af den amerikanske befolkning, ved, at dette er sandt. En tid som denne retfærdiggør ikke kompromiser, eftersom det er menneskeheden selv, der står på spil.

Vi må lære af den klassiske Silkevejs kultur, siger Xi til politbureau.

D.30. april – I en tale d. 29. april til det kinesiske kommunistpartis politbureaus studiegruppe for den antikke Silkevejs historie sagde præsident Xi Jinping, at han håbede at Bælte og Vej – initiativet ville være til fordel for alle lande, såvel som for Kina. Præsident Xi har påbegyndt disse studiegrupper med henblik på at invitere eksperter indenfor hos politbureauet, for mere grundigt at studere spørgsmål af vigtighed for nationen, om hvilke der må tages beslutninger. Eksperten ved fredagsmødet var professor Li Guqiang fra det kinesiske Akademi for Sociale Videnskaber (CASS).

Præsident Xi henvendte sig også til gruppen om emnet: "Konstruktionen af Bæltet og Vejen er, under de nye økonomiske omstændigheder, vores flerstrengede udspil, for at skabe en

vigtig, gensidig fordelagtig, win-win platform. Vi må tilgå det fra et højere synsvinkel, vedtage en bredere vision for at assimilere og tage ved lære på basis af historisk erfaring. Vi må bruge kreative idéer og innovativ tænkning til at skabe en sund basis for vort arbejde, og for at lade folk i alle landene langs med 'vejen' opleve de konkrete fordele ved Vejen og Bæltet. Denne gang studerer politbureauet dette emne, vigtigst er det at begribe den antikke Silkevejs – og den maritime Silkevejs – historiske kultur, for at opsummere den historiske erfaring, med henblik på at skubbe konstruktionen af Bæltet og Vejen fremad under nye givne rammer, og at drage lære af denne historiske erfaring.

"Da Bæltet og Vejen blev fremlagt, vakte det stor interesse i mange kredse, og vandt genklang verden over, og der kom respons fra alle sider. Grunden til den stærke respons var primært, at forslaget svarede til tidens krav. I hvert land opvakte ønsket om udvikling, hvilket har dybe historiske rødder og basis i menneskelighed. Set fra vore rammer er dette forslag i overensstemmelse med kravene til vort lands økonomiske udvikling, men også befordrende for at drive udviklingen i vore nabolande. Bæltet og Vejen fremkalder en fornemmelse for vore nabolandes historie. Den klassiske Silkevej var ikke bare en handelskorridor, men nok så meget en venskabskorridor. Med de venlige kontakter mellem det kinesiske folk og vore nabofolk bevæger vi os skridt for skridt mod vilkårene for fred og samarbejde, en opblomstring af tolerance, af at lære af hinanden, mod en gensidig gavnlig win-win ånd, der karakteriserede den klassiske Silkevej.

"Vi er begyndt på Bæltet og Vejen; men at bygge Bæltet og Vejen er ikke vores opgave alene. Det kan ikke ses som blot midlet til at opnå vores egen udvikling, men vi må bruge vores udvikling som et historisk vendepunkt, der tillader flere lande at komme med på vores eksprestog, og at hjælpe dem med at realisere målene for deres egen udvikling. Det må være til fordel for vores land, men også for andre lande. Vi må vedtage princippet om retfærdighed før fordel, opnå retfærdighed først, og fordel sidenhen, ikke være utålmodige efter succes

og umiddelbar profit, ikke udføre kortsigtede handlinger. Vi må planlægge projekterne som et hele, tage vore egne interesser og også interesserne af landene langs vejen i betragtning, hvilke muligvis kan være forskellige, søge efter flere afgørende sammenfald i fælles fordele og lade vores entusiasme affødes i landene langs Bæltet og Vejen.”

Xi tilskyndede også kinesiske firmaer til at sætte pris på ikke kun økonomiske afkast på deres investeringsprojekter i fremmede lande, men også deres omdømme som lovlydige og ansvarlige enheder.